

De Hoge Vaart nabij Almere 04/10/2014

Als in 1996 het vissen met levend aas bij wet wordt verboden, zie ik het lijk (of dode vis) al drijven. Op dat moment ben ik bestuurslid van de AUHV (en leidde een groep waterbemonsteraars en was voorzitter van vliegvisgroep The Leader want had toen tijd zat). Dat gaat een probleem worden voor ouderwets vissend Nederland. Want doodaas vissen werkt voor zulke mensen waarschijnlijk niet. En ik verwachtte een toeloop op het vissen met kunstaas. Logisch dus dat mijn voorstel om een roofvisgroep op te richten door het bestuur met enthousiasme werd ontvangen.

Inmiddels woon ik niet meer in Utrecht maar in Lelystad. M'n tijd is steeds meer beperkt. Na jaren van afwezigheid besloot ik toch maar weer eens een dagje met de roofvisgroep mee te maken. Het was immers al meer dan 10 jaar geleden dat ik met zo'n uitstapje mee deed. En vissen op groot water is iets wat mij de laatste jaren steeds meer aanstaat. Als poldervisser raak ik meer en meer teleurgesteld hoe de polders er aan toe zijn. Doordat we vaak naar ons huisje in Zweden gaan, raak ik daar ook steeds meer gewend aan het vissen op meren. Dus ook in Nederland moest dat maar eens worden geprobeerd. Op zaterdag 4 oktober verzamelden diverse roofvissers zich bij de trailerhelling nabij Almere. En wat leuk was het om een paar van de oude bekenden te zien zoals Leon, Nico en natuurlijk Louis. Ik keek vooral uit naar een tochtje met een portaboort omdat ik die zelf ook wil aanschaffen. Wat een geluk, ik werd ingedeeld in de boot van Louis.

Vol goede moed varen en slepen we een stukje. Dan laten we ons terugdriften en vissen met shads en kleine plugjes. Na een kwartier van slechts wat marginaal gerommel aan de andere kant van de lijn krijg ik toch een pittige ruk. Ik voel een baars stompen maar die schiet los. Tegelijkertijd komt er een knappe snoek boven die de baars wil pakken. Na wat worpen met een Baby Buster jerkbait van Strike Pro krijg ik een forse ruk maar helaas haak ik de snoek niet en met enige teleurstelling kan ik alleen nog een kolk zien uitdijen. Die dag is het qua baars niet zo veel. De meeste aanbeten krijgen we rondom brugpijlers. Bij één van de pijlers staan houten aanmeerpalen. We zien in het zonlicht dat net onder de sokkels van de pijlers schijnt wat baarzen staan maar vangen ze niet. Louis gooit een iets grotere shad in een mooi hoekje en krijgt bij het afzinken een flinke klap op de hengel. Z'n baitcaster staat krom en de snoek neemt lijn, veel lijn en schiet tussen de palen door. Ondanks de onmogelijke situatie blijft de snoek er aan. Ik wil al voorstellen om richting de palen te varen te varen zodat hij er op kan staan om de snoek beter te controleren. Dan ineens veert de hengel terug: de haak van de shad blijkt uitgebogen. Maar Louis is een heer en incasseert deze teleurstelling met de opmerking, dat dit er nu eenmaal bij hoort.

Bij de bruggen, vlak tegen de betonnen sokkels vangen we af en toe een redelijk formaat baars. Als we het weer bij een van de bruggen proberen, voel ik een luie beweging aan de andere kant. Het lijkt vuil maar ik sla toch aan. Een fikse run is het gevolg. De snoek is veel te groot voor dit hengeltje dat ik ooit kocht om met kleine shads langs kadewanden te vissen. De snoek komt verbazingwekkend snel richting de boot. Ik verwacht dat deze moe is, leg de hengel neer en pak het staaldraad met de bedoeling om de snoek iets te kantelen en bij de kieuw te pakken. De snoek werd door Louis aanvankelijk in de 70cm geschat maar blijkt vlakbij de boot toch eerder richting de 90 cm te gaan. Die moet dus op de foto. De snoek schud met de kop, het staaldraad glijdt door m'n vinger en ik houd ineens de lijn vast. Bij nog een keer kopschudden knapt de lijn en de snoek verdwijnt met shad en onderlijn in de diepte. Nu ben ik geen heer. Ik wil 't wel zijn maar 't lukt mij nooit. Dus ik vrees (en Louis kan dat mogelijk beamen) dat ik diverse middeleeuwse ziektes over het water heb geroepen. Jammer van de twee lossers want het waren beide forse snoeken. Maar toch....de dag was geweldig. Goed gezelschap, mooi weer, veel humor. Ik kan niet wachten om weer een keer met een boot weg te gaan.

Wilfred Assenberg